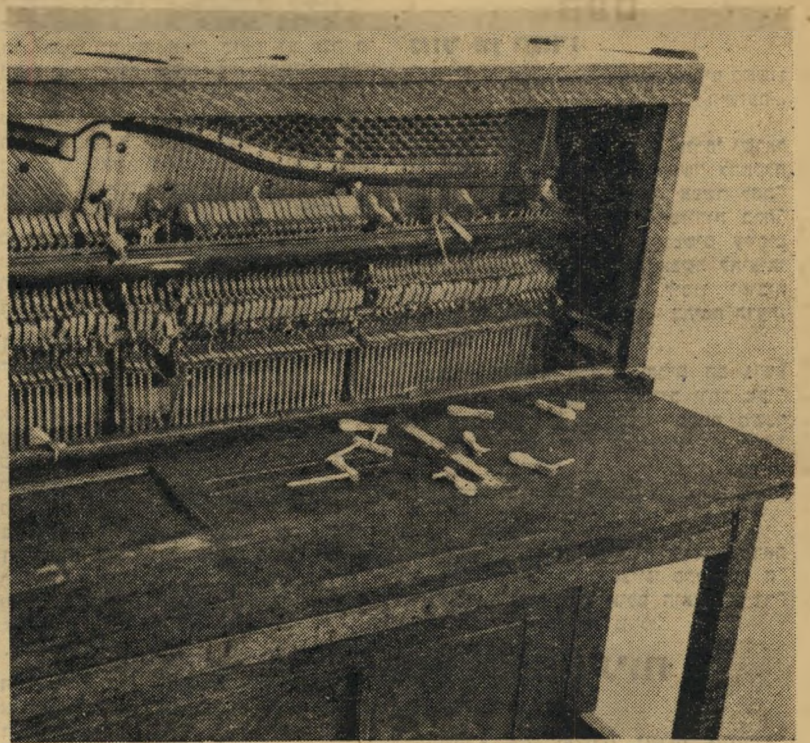
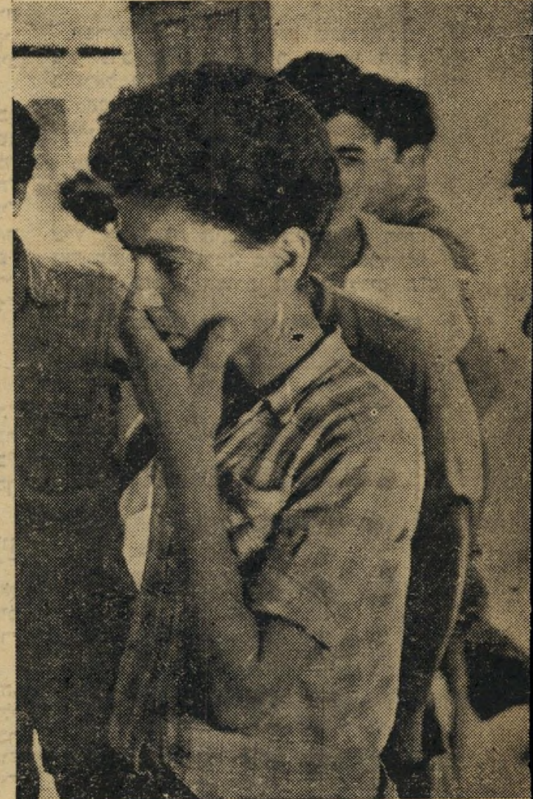

שיטריט לא ראה

פסנתר הרום. בחדר הראשון היו מחוברים כלי הנגינה של תזמורת המועדון. בפניה עמד פסנתר. הפורעים המטירו עליו מכות, השאירו אותו מרוסק. כמוזכרת לטרור שהשתולל במועדון הקומוניסטי, לא מנע עצמו גם מפגיעה והרסת חדר המוסיקה של הצעירים.

אחרי הקרב. בחור ובחורה, חברי המועדון הקומוניסטי, יושבים באחד החדרים שסבלו במיוחד מן ההתקפה. מימין, עומדת דלת ארון הספרים השרופה. על הקיר: הכוכב האדום, כשליצרו עלה זית, דגל המדינה וסיסמה כתובה ערבית: ללמוד, ללמוד ושוב ללמוד.

קרבת ההמוני. חסן בנא, 16, עמד ליד בית חליל גירגורה כאשר הטילו עליו הפורעים מצור. פתאום הכיר אותו אחד מהם כחבר תנועת הנוער הקומוניסטית, הנחית עליו מהלומה.

שרידים עזובים. זה כל מה שנשאר מכלי התזמורת של המועדון, ששוים היה 4000 לירות. כל כלי הנחושת נמעכו, התופים נשברו. רק בקושי אפשר להכיר את החלקים.

קיבל מכות. ג'ריס בשארה, בן 13, היה היחיד שנמצא בתוך המועדון בשעת ההתפרצות. הפורעים התנפלו עליו, היכו אותו לפני שהצליח לברוח.

לפרוץ את הדלת והחלו דולקים במדרגות המובילות לקומה הראשונה, ניצבה פתאום הצעירה מולם, פרצה בצעקות היסטריות: "אל תעלו! אני אשה לבדי בבית! איפה כבודכם הגברי? איזה מין ערבים אתם, המתפרצים לבית שיש בו אשה לבדה?"

לרגע עמדו המסתערים במבוכה. "ראינו את הארבעה עולים לכאן", השיבו. "הוציאו אותם החוצה. אנחנו רוצים להרוג את הערסאת * האלה. אנחנו נהרוג את הקומוניסטים המקוללים."

הבחורה הוספה לחסום את הדרך. לבסוף נסוגו המתקיפים. אך הם לא ויתרו על המערכה. הם תפסו עמדות בסימטה, החלו ברגימה שיטתית של הדירה. אבנים מכל הגדלים ניפצו את התלונות. ריסקו

הגיעו לדלת העץ הירוקה של בית חליל אל-חורי. ארבעה מהם החליטו לחפש שם מיקלט, נעלו את הדלת מאחוריהם, עלו לדירה שבקומה הראשונה. החמישי התחמק חזרה למרכז המפלגה.

המתקיפים הגיעו לדלת הירוקה, ניסו לפתוח אותה. מספרת אמו של חליל אל-חורי, אמנה לבנת-שיער, שמאורעות השבוע ה"אחרון מילאו אותה מרירות: "הייתי ב"בית קרובים, כאשר שמעתי שכפריים מ"זויינים ערכו צייד ברחובות העיר והטילו מצור על בתנו, שם התחבאו בני ושנים מחבריו. רציתי לרוץ לשם, לעשות משהו. קרובי לא נתנו לי. אין יותר בטחון ב"רחובות, אמרו לי. אסור לך לרדת, כי סיי ווריסטים השתלטו על העיר!"

בשעת ההתקפה, הייתה בבית רק בתה

איש מהתושבים לא העז להתערב, כי איש לא רצה לסכן את חייו.

בהצטלבות הראשונה, התחמק פואד אל חורי, ראש הסיעה הקומוניסטית במועצה, לחנותו של יעקב פרח. משם טלפן לעיריה, ביקש לדבר עם משה רוח. "כאן מדבר פואד אל-חורי", הודיע. "אני והחברים שלי לא יכולים להגיע לעיריה. ערבים מזויינים התקיפו אותנו. צריך להודיע למשטרה שתביא להגן עלינו."

רוח הביע את צעריו. "מוטב שתתקשר ישר עם המשטרה", הודיע. "גם אני אעשה זאת מכאן."

המירוריסטים השתלמו

החמשה הנותרים המשיכו, בינתיים, ב"בריחתם. מאה מטרים ממנהל של חכם

הם טעו. לכל אורך הדרך, ארבו להם משרות.

התקיפו אותנו...

בסימטה הראשונה, התנפלה עליהם קבוצה של תריסר כפריים. אחד מהם הרים את מקלו, הוריד אותו בכל כוחו על ראשו של מונעם גירגורה, אחד מהששה. ברגע האחרון, ניצל גירגורה מן המכה, שהיתה מוחצת את ראשו. חברו, חליל אל-חורי, זינק קדימה, תפס בורעות המתקיף. המקל שינה את כיוונו, חבט באל-חורי, מעך את צלעו תיו.

עתה הבינו הקומוניסטים כי העניין רציני. הם ויתרו על הרעיון להגיע לעיריה. חיפשו רק דרך להציל את חייהם. הם נסו בבהלה, כשמתקיפיהם רודפים אחריהם בסימטות ה"צרות, הרצופות אבנים קטנות חלקלקות.